

WAT VOOR ALTIJD IS

Zie mij hier staan bij de pomp, mijn kinderen tegen mijn lijf geplakt. Kalm blijven, heb ik gezegd.
Kalmte kan ons redden.

Ik zie dat ge het u afvraagt.

Hoe ik die woorden uit mijn mond krijg, laat staan dat ik ze durf denken.

Jazeker. Ik ken de verhalen. En ik heb hen bezig gezien.

Ik weet het. Veel compassie hebben ze niet. Maar ge ziet dat ik niet alleen ben. Ge telt er maar vijf?
Inderdaad. De oudste is er niet bij. Onze Jan, jawel. Vijftien geworden in februari. Ge moet hem bezig zien in de smidse. Altijd gereed om u te helpen, iedereen zegt dat.

En als iedereen het zegt.

Dan zullen zij ook wel.

Ik kan geloven dat ze hem ginder nodig hebben. Ge zult het zien, hij zal zich van zijn beste kant tonen. Zo is onze Jan. Juist zijn vader, mijn Theofiel.

Alle twee, jawel.

Naar het schijnt, zijn ze al onderweg naar ginder.

Wat zegt ge - de kleinste is moe? Moest allang in bed steken?

En gij denkt dat ik dat niet weet. Ik ben de moeder, of zijt ge dat al vergeten?

Waarom ik hier dan blijf staan?

Ik wil u dat gerust uitleggen.

Vraag aan de mensen wat hun geluksgetal is, 'zeven' zullen de meesten zeggen.

Ik versta dat wel. Naar het schijnt, staan er ik weet niet hoeveel zevens in de bijbel.

Het is niet dat ik aan het woord van God twijfel. De zevende hemel, daarvoor wilt ge toch tekenen?

En nochtans.

Acht.

Acht is mijn getal.

Theofiel en ik, dat is twee. En twee plus die zes van ons, - voilà. Ge begrijpt waarom er niks schoner is dan acht. En daarom sta ik hier. Bij de pomp. En ik blijf hier staan. Tot we weer met acht zijn.

Gij daarachter.

Gij, die zomaar ons leven binnen valt,

Gij zijt nu onderweg met onze vaders en onze zonen.

Ik zeg het u.

Tot we weer met acht zijn.

Bij deze pomp.

Blijf ik hier staan.

Want wij zijn voor altijd. Ons kunt gij niet breken.

Els Beerten